

състояние да издържи сина си въ Русия, помислилъ, че това мое желание може да ме накара да се съглася да си продам имението та той да грабне паритъ отъ мене и да изучи сина си, Стрикитъ ми не ме оставѣха, но той постоянно ме увѣщаваше и убѣдяваше да отида въ Русия да се уча, като казваше: „учението не се купува винаги. Продай си имението и иди се учи“ И убѣди ме. Продадохъ си имението за 50,000 гроша. Той се нае да ме заведе—1848. Като тръгнахме, каза ми да му дамъ паритъ си да ги облѣче въ стока. Азъ безъ никакво съмнение му ги дадохъ. Той купи съ тѣхъ бахчовански зарзаватни семена: лучени, зелени празени и др. а сжщо и дрѣхи отъ котленска червена аба, като знаелъ, че у Браила, Букурещъ, Ятъ, Фактанъ, Бузовъ и Кишиневъ имало голѣми бахчи съ по 100 тина души на всѣка бахча всѣ рукатни българи, той казваше, че, дору минемъ Руската граница, ще изпродаде всичката стока, ще идемъ въ Одеса ще вложи паритъ ми въ нѣкоя банка, да се издържамъ отъ лихвитъ, до като свърша и слѣдъ това, като се върна, да имамъ готовъ капиталъ. Но всичко излѣзе на противъ. Този врагъ едно ми говорелъ, а друго мислѣлъ. Като стигнахме у Кишиневъ той взе да ме увѣщава инѣкъ: да остана въ Кишиневъ една година, защото било по ефтно и, друго, да науча Малдовански езикъ, който билъ много потрѣбенъ за насъ въ България и че въ Киевъ и Одеса, и каквито искамъ езици мога да науча, а той ще иди у Одеса, ще ми внесе паритъ въ банката и ще ми донесе документъ. Нае ми квартира. А той, вместо да иде въ Одеса, подигналъ си паша-порта и, като изпратилъ на сина си които отъ моите пари, върналъ се въ отечеството ни България. Съ остапалитъ пари, като се завърнал, 1848, палтилъ въ Търново дълга си на нѣкои турци, за които билъ взелъ на вѣра имение—1849. Завърна се у Кишиневъ слѣдъ три години—1850. Азъ съ 5 рубли, които ми остави. поминахъ се, като просѣкъ по търговцитъ Учихъ се, като слушателъ, а не като ученикъ. Често обливахъ книгитъ ся съ сълзи. Въ квартирата си плищахъ всѣ съ просени пари. Като е ималъ намерение да ме ограбва, по-добрѣ е било да ме заведе въ Одеса, гдѣто имало Българско дружесчво, въ което влизали Николай Мироновичъ, Николай и Алекси Палаузови, Рашеевъ и др. всѣ учени, благородни и патриоти хора, при които бихъ припадналъ и тѣ ми би издѣйствували степендия. Свако ми Цани Календжиевъ като отъ хайдутинъ, тѣй като дѣдо му билъ хайдутинъ хайдутинъ, и убитъ въ хайдитство; баща му сжщо тѣй убитъ въ една кория до Едирне, а той като нѣмалъ това хайдутско досдоинство да ходи по горитъ, станалъ пладнешки хайдутинъ —